

много равнодушно; но и носорогчето, което на голѣмина било колкото млада свиня, не се страхувало. Туземцитѣ го галѣли и то не показвало никаква съпротива. Виждало се, че го безпокояли топлиѣ слънчеви лъчи, защото сѣ гледало да се скрие нѣкжде на сѣнка. Щомъ забележило, че конѣтъ се отдалечава отъ него, то веднага изпищявало и като движело опашка, напѣтвало се къмъ него. Когато стигнали лагера, поведението на малкото животно отведнажъ се измѣнило. Дали кучетата, които съ лай се нахвърлили възъ него, го изплашили, или пъкъ това сж направили хората и различнитѣ предмети, не се знае; но малкото носорогче отъ кротко създание се превърнало на истинско дяволче: то яростно се хвърляло на хората, кучетата и дори на колелата на колата. Всички опити да го нахранятъ останали напраздни: то за нищо не се съгласявало да опита приготвената за него храна, така че въ края на краищата трѣбвало да бжде застреляно.

Месото на убития носорогъ се употребява за храна и се счита много по-вкусно, отколкото месото на вола. Източнитѣ народи много ценятъ кръвѣта и рогата на носорога, защото вѣрватъ, че въ тѣхъ се крие нѣкаква тайнствена сила. На Изтокъ въ кжщитѣ на богатитѣ винаги могатъ да се намѣрятъ чашки, направени отъ рогата на носорога. Сжществува повѣрие, че въ тѣзи сждове налѣната отровна течность непремѣнно закипява, затова тѣзи сждове сж сигурно срѣдство да се запази човѣкъ отъ отравяне. Най-често отъ рогата правятъ дръжки на оржжия. Добре изгладениятъ рогъ на носорога е много красивъ: той има жълто-червенъ цвѣтъ. Отъ кожата на носорога туземцитѣ правятъ щитове, ризници и разни домашни издѣлия.

Преведе **Ат. Георгиевъ**